

KOLKO
ČASU IM
OSUD
DOPRAJE?

BESTSELER
BOOK

DOMINIKA WÜRLI
KRÁTKY ČAS
NA LÁSKU

ISBN: 978-80-89821-47-1

Dominika Würll

Krátky čas na lásku

Copyright © Dominika Würll

Cover design © Katarína Skalková

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELER

Venujem Svokre za to, že mi dala takého
skvelého syna.

Svokrovi za jeho večný optimizmus.
Otcovi, za jeho úžasné partie šachu a za dlhé
kartové hry.

A mame, mojej mamke za všetko, čo pre mňa
urobila, je moja kamarátka, je moje všetko, proste
MAMA :-)

*"Svet nie je iba samé slnko a dúha. Je to veľmi zlé
a drsné miesto a keď si najistejší, zrazí ťa na kolená
a nechá ťa kľačať, keď to pripustíš. Ty, ja a ani nikto
iný nerozdáva tak tvrdé rany ako život. Ale nejde o
to ako inkasuješ, ale tu ide to, kolkokrát unesieš a aj
tak sa postavíš. Kolko rán dokážeš prijať a nezastaví
ťa. Iba tak sa víťazí! Chce to poznať svoju cenu a ísť
húževnato za svojim. Ale musíš vedieť znášať rany a
nie si sťažovať, že nie si, tam kde si chcel a ukazovať
na toho alebo na toho, že to zavini. To robia iba
zbabelci!" S. Stallone (Rocky Balboa)*

Prológ

Díval som sa na ňu a konečne v nej spoznal ženu spred dvoch rokov.

Vlasy zviazané gumičkou.

Na očiach okuliare s typickým veľkým rámom, len pohľad za nimi sa zmenil.

Ten človek jej musel veľmi ublížiť.

– Prečo si prišiel?– opýtala sa ma.

– Chcem ti pomôcť.

– Nestojím o žiadnu pomoc,– povedala, kým upratovala všetky porozhadzované hračky.

– Nebuď taká tvrdohlavá. Ak o pomoc nestojíš ty, tak to urob aspoň pre tú malú,– navrhol som.

– Odkedy teba zaujímajú deti?

Ani sa na mňa nepozrela.

– Nezaujímajú ma deti, ale ich práva. Nemôžeš jej uprieť to, čo jej patrí. Jej otec na ňu musí platiť, nemôže sa z toho len tak vyvliecť. Má tiež nejakú zodpovednosť. Pripravím papiere, podáme žiadosť na súd o výživné a, samozrejme, bude ti musieť doplatiť to, čo ti dlží za celý rok.

Ticho sa zasmiala.

– Milan, vážne do toho chceš ísť?

– Chcem, lebo si to zaslúžiš.

– Zaslúžim? Lebo teraz už nie som šedá myška, ktorú si poznal? Zato, že teraz dobre vyzerám? Že konečne dokážem upútať tvoju pozornosť?

– Nie, chcem ti pomôcť, lebo mám pocit, že ti to dlhujem.

– Ak narážaš na to, že som sa s tebou vyspala, tak potom máš fakt skvelý dôvod.

– Dobre, zabudni na to, čo som povedal. Chcem ti pomôcť ako kamarátke, prijímaš?

Bola ticho.

– Kto mlčí, ten svedčí,– usmial som sa na ňu.– Takže, začneme asi tak, že mi napíšeš približné výdavky, ktoré si mala za rok, a aj tvoju predstavu o výživnom. Nevieť, aký príjem má ten chlap, ale budeme sa snažiť vyťažiť z toho čo najviac. O to sa postarám.

– Mám to urobiť hneď?– opýtala sa.

– Ak chceš,– mykol som plecami.

Vzala papier, pero a kalkulačku a niečo si začala písať.

Chcel som ísť k nej, ale vyzerala, že nepotrebuje moju pomoc.

Pozeral som, ako sústredene píše a odrazu mnou prešla túžba.

Nečakaná túžba schmatnúť ju a drsne pobozkať.
Drsne za to, ako sa ku mne zachovala, zato, že všetko pokazila.

Ublížila mi a teraz sa tvári, akoby som jej ublížil ja.
Niečo ma k nej ťahalo.

A ja som nevedel čo.

Asi som ju potreboval len dobre pretiahnuť.

Zasmial som sa, ale len v duchu, lebo sa ku mne otočila aj s papierom.

– Nech sa páči,– podala mi ho,– máš tam napísané všetko od plienok, oblečenia, stravy, lekárskej starostlivosti a je v tom aj zahrnutá citová ujma. Sumy sú len približné, preto aj konečná suma je orientačná.

– Dvetisíc eur?

Šokovala ma.

Veď je to len decko!

– Áno, Milan, je to suma, ktorú si určite môže dovoliť,– konečne sa usmiala.

– Tak to bude asi nejaký podnikateľ. Mňa by asi porazilo, keby som dostal správu, že mám dieťa a dlhujem naňho toľké peniaze.

– Tak nech ťa, prosím, neporazí, lebo presne toľko mi dlhuješ. Emka je tvoja dcéra.

Vítazne sa nado mnou týčila.

Asi na päť sekúnd som si myslel, že si zo mňa robí srandu, ale potom mi všetko došlo.

Všetko sa posralo na celej čiare.

1. kapitola

pred 2 rokmi

– Vyzeráš strašne,– Martin mi podával dvojitú vodku.

– Aj sa tak cítim, celú noc som nespal.

– Prečo?

– Bol som s Ninou.

– Aha, chápem,– žmurkol na mňa.

– Nič nechápeš. Rozvádza sa, bol som u nej doma a plánovali sme rozvod. Prišla na to, že jej muž ju podvádza.

– No, tak to je skvelá správa, konečne máš voľnú cestu. A pre toto si nespal?– čudoval sa.

– Zavolala mi asi o tretej ráno, že k nim musím prísť. Manžel sa ju pokúsil zabiť.

– To myslíš vážne?

– Hej.

Sám som tomu neveril, kým som nevidel jej krk. Ak by som mohol, zabil by som toho sviniara.

- A boli ste na polícii?
- Neuveríš, ale nie. Vzala syna a odviezol som ich k jej rodičom.
- A prečo ste neboli na polícii? Mohli ho zavrieť za pokus o vraždu a mala by po probléme, – vrael.
- Myslíš, že to neviem? Ale Nina o tom nechcela ani počuť. Má príliš veľký strach.
- A čuduješ sa jej? Lebo ja nie.
- Vzdychol som si a poriadne sa napil.
- Nečudujem, len ju nechápem. Snažím sa jej pomôcť, ale mám pocit, že ona o to veľmi nestojí.
- Milan, čakáš na ňu už niekoľko rokov, a ona stále nič. Práve naopak, ďalej ostáva žiť s manželom psychopatom, ktorý sa k nej správa hnusne, ale asi jej to tak vyhovuje. Asi by si mal obrátiť list, – radil mi.
- Mám na ňu zabudnúť?
- No buď to, alebo sa k nej začni správať ako jej muž a možno si ňu začne všímať.
- Ha-ha! Tak skoro ráno, a ty sršíš humorom.
- Keby si ma tak skoro nezobudil... Normálni ľudia o pol šiestej spia. Buď rád, že som ti v polospánku nedal jednu medzi oči.
- Kopol som do seba asi piaty pohárik.
- Nechápem niektoré ženy.
- Nine by som zniesol aj modré z neba, mám ju

strašne rád, túžim po nej asi od puberty, ale ona vidí len toho svojho Jakuba, ktorý jej do života nepriniesol nič pekné.

Nič, iba dieťa, ktoré s ním mala.

Predstavila mi ju Anči, moja sestra.

Sú priateľky.

Poznám ju už desať rokov a musím povedať, že za tých desať rokov sa poriadne zmenila.

Bola bezstarostná žena, sebavedomá, no on z nej spravil úplnú chuderu.

Už neraz som ju presviedčal, aby od neho odišla. Vôbec ma nepočúvala a len opakovala, že sa zmení.

– Vykašli sa na ňu,– opakoval mi Martin.

– To sa nedá.

– Hovno nedá! Mal si kopec žien, tak čo ťa k nej tak ťahá? Čo má ona, čo nemajú iné ženy, s ktorými si bol?

– Neviem, ale bude to asi niečo silnejšie.

– Len nehovor, že ju ľúbiš,– zasmial sa.

Nepovedal som nič, sám som nepoznal odpoveď.

– Dám ti poslednú radu. Pomôž jej s rozvodom, veď neraz si tak dostal ženu. Keď sa ti hodí okolo krku, tak máš vyhraté, no ak nie, tak na ňu zabudni.

– Ľahko sa ti to povie,– vzdychol som si.

– A čo ti mám poradiť? Že ju máš priviazať

k posteli ako pán Grey?

Bol som ohromený.

– Ty si to čítal?

Martin a knihy mi veľmi nešli dokopy. Síce vyštudoval právo, ale skôr musel ako chcel.

Jeho otec je totiž právnik na dôchodku a zo svojho najmladšieho syna chcel mať tiež právnik, lebo Martinov starší brat sa stal pilotom.

– Čo sa tak čuduješ?

– Lebo mi k tebe nepasuje, že by si to robil len tak.

– Nie, jedna čaja, ktorá je momentálne mojím objektom, má divné predstavy a chute, tak som si to prečítal. Musel som niekde čerpať inšpiráciu.

– Divil by si sa, – pokračoval, – čo všetko sa môžeš naučiť. Konečne som využil všetky tie kravaty, čo mám.

– Dobre, stačí. Nemáš nejaký dobrý film? – zmenil som radšej tému.

– Hej. Vraj je to super film, volá sa Na vine sú hviezdy.

– Nie je to pre ženy?

– Nie, nie. Lukáš mi vravel, že bol na to v kine s kočkou a vraj to bolo super.

Na Lukášov názor by som radšej nevsádzal. Má divný vkus, ale Martin to aj tak pustil.

Lepší začiatok dňa som si ani nemohol predstaviť.

Liter vodky v sebe a fňukajúci Martin vedľa mňa.
Už po niekoľkých minútach som ľutoval, že film pustil, a že ja debil som radšej neostal doma.

Domov som sa dostal až neskoro večer.

Taxíkom.

Nebol som schopný ešte šoférovať.

Keď som sa chystal do sprchy, zazvonil mi telefón.

Anči.

So zlým pocitom som to dvihol.

– Áno?

– Ahoj, Milan, neruším?

– Ani nie, práve sa chystám do sprchy, stalo sa niečo?

– No, – zaváhala.

– Anči, nedes ma.

– Nie, neboj sa, nič také sa nestalo, len sa trocha skomplikovala situácia s Nininým rozvodom.

– Nechápem, – povedal som.

– Jakub mal nehodu, – vysvetlila.

– Nehodu, myslíš autonehodu?

– Leží v nemocnici a je na tom dosť zle.

Ani trochu mi ho nebolo ľúto.

– A?

– Nina zastavuje rozvod, vraj je to neľudské.

Vzdychol som si.

Typická Nina.

– Prečo mi nezavolala ona?

– Pochop ju, má toho dosť.

Ostal som ticho.

– Milan?

– Áno?

– Zabudni na ňu.

Zasmial som sa.

– Neuveríš, ale dnes si už druhá osoba, ktorá mi to radí.

– Tak si vezmi tie rady k srdcu.

Mal som toho už po krk.

Toho, ako mi každý radí.

– Ďakujem, že si mi zavolala, idem do sprchy.

– Tak sa maj.

– Ahoj.

Zabudni na ňu.

Zabudni na ňu.

A teraz si to akože mám vryť do mozgu, alebo čo?

Dal som si rýchlu sprchu a sadol si za stôl k papierom.

Rozvod.

Rozvod.

Rozvod.

Žiadosť o zverenie do opatery maloletého dieťaťa.

Asi majú všetci pravdu.

Načo sa mám ženiť alebo viazať, keď to aj tak jedného dňa skončí niekomu na stole, ako mne teraz?

A nie sú to len mladí ľudia, ktorí nezvládajú nápor dnešnej doby, ale aj staršie manželské páry.

Momentálne riešim jeden taký rozvod– klientka si uvedomila, že má nudný život.

Chcela by sa chodiť zabávať a vek jej v tom nebráni (už je po päťdesiatke).

Keďže je známa a má kopec peňazí, tak chce mať rozvod rýchlo za sebou, aby o nej ľudia neveraveli, že je cudzoložnica, keďže už má ďalší vzťah s jedným mladým zajačikom.

Potajme s ním spáva a do vreciek mu pchá peniaze, aby bol sex s ňou znesiteľnejší.

Aj keď musím uznať, že na svoj vek nevyzerá zle, ale ktorá z celebrit áno?

Nechajú sa napichať botoxom, zaplatia fitko alebo pôjdu na liposukciu.

Ľutujem jej muža.

A ľutujem ho hlavne preto, že práve ja zastupujem jeho manželku.

S holým zadkom prišla do manželstva, ale odíde s plnými vreckami, veď mi dobre platí, aby som sa o to postaral.

– Kedy končíš?– Martin mi vtrhol do kancelárie.

- Toto dopíšem a idem.
 - Ideme s chalanmi na bowling. Ideš?
 - Nevieľ, som unavený.
 - Ty si unavený stále, a to ani rodinu nemáš,– povedal.
 - Lebo ty ju máš,– vrátil som mu.
 - Nie, ale nestážujem sa, že už s kamošmi nevládzem ísť ani na bowling.
 - Dobre, dobre, prídem za vami.
 - Konečne rozumná reč. Čakáme ťa.
- Odišiel.

Niekedy ho mám chuť zabiť, ale keďže viem, koľko by som si za takú vraždu odsedel, tak ma chuť hneď prejde.

Písmená na papieri sa mi začali zlievať do jednej nesúvislej kopy, a tak som pochopil, že dnes už toho veľa nespravím.

Pol šiestej.

Nina zatvára kníhkupectvo o šiestej.

To by som ju ešte mohol zastihnúť.

Pôjdem za ňou, aspoň uvidím, ako sa veci majú.

Zamkol som kanceláriu a ponáhlal sa k autu.

O osem minút som už parkoval pred kníhkupectvom.

Keď som vošiel dnu, hľadal som ju pohľadom.

– Ahoj,– pozdravila ma Lucia.

– Ahoj, nie je tu Nina?– ani som sa na ňu ne-

pozrel, ale stále som sa snažil nájsť Ninu.

– Nie,– schladila ma jej odpoveď,– vraj mal Jakub nehodu, určite sa, chudera, zrútila.

Zadával som sa na ňu a videl, že to, čo vraví, myslí vážne. Ten Jakub fakt dokázal na ľudí pôsobiť ako ideálny manžel.

– A zajtra príde?– skúšal som.

– Milan, neviem. Len mi volala, že to tu mám na nejaký čas riadiť. Určite sa niekedy ukáže, len kedy to bude, neviem.

– Dobre, keby sa zastavila, tak nech mi zavolá, odbehol by som za ňou z práce.

Prikývla, ale tvárila sa čudne.

– Ty už nenesíš okuliare?– opýtal som sa zrazu.

– Ach, všimol si si. No, dala som si šošovky.

– Pristane ti to,– usmial som sa na ňu.

– Ďakujem.

Sklopila oči.

– No nič, idem, maj sa.

– Ahoj.

Na bowling som dorazil okolo siedmej. Bol som sa doma prezliecť a osprchovať.

– Čo si dáte?– opýtala sa ma čašníčka, keď som sa posadil k stolu.

– Nejaké pivo nealko.

– Môže byť Birell?

– Áno.

– Malina, zázvor?

– Malina.

Pekne sa na mňa usmiala a odišla.

– Nealko?– opýtal sa Tomáš.

– Hej, ešte teraz ma bolí hlava po včerajšku.

– Nemal si stále nalievať,– ozval sa Martin.

– Hráme, či čo?– prisadol si Lukáš a vypil na ex celý pohár piva.

– Keby som vedel, že aj ty si tu, tak si prinesiem pištoľ a odstrelím ti hlavu,– povedal som mu.

Nechápavo na mňa pozrel.

– Prečo?

– Lebo si debil. Čo za retardovaný film si poradil Martinovi?

– No dovoľ, film bol skvelý,– zamiešal sa do toho Martin.

– Aký film?– Tomáš bol mimo.

– Na vine sú hviezdy,– povedali sme s Martinom naraz.

Lukáš sa rozosmial.

– A vy ste to pozerali? Aj ste ho dopozerali do konca? A ako sa skončil? Lebo ja som ho celý pre-spal,– rehotal sa ako somár.

– A prečo si mi ho poradil?

– Šak zo srandy. A ty si ho fakt dopozeral celý?

– Hej, ale veď keď si ho nevidel, tak ako môžeš

vedieť, či je dobrý alebo nie?– bránil sa Martin.

– Stačilo mi, že Reňa mala úplne rozmazané oči,– povedal Lukáš.

– Aj Martin by ich mal, keby nejaké používal,– podpichol som.

– Držte huby.

– A prečo ste vlastne chľastali v takú skorú hodinu?– zmenil tému Tomáš.

– Kvôli Milanovej Nine.

– Nie je to moja Nina,– opravil som Martina.

– Ešte ťa to neprešlo?

Všetci boli zrazu múdri, pritom jediný, ktorý z nich mal normálny vzťah, bol Lukáš.

– Nie, neprešlo ho to. Ninka sa ide rozvádzať, len neviem, či to má pre Milana nejaký význam,– poznamenal Martin.

– Haló, ja sedím tu, tak za mňa nemusíš rozprávať. A okrem toho ťa musím opraviť, už sa nejde rozvádzať.

– Nie?– opýtali sa všetci naraz.

Prišlo mi to smiešne, akoby boli baby na trhovisku.

– Nie, jej manžel mal nehodu a jej sa to v tejto situácii zdá nehumánne, keď on leží v nemocnici a nachádza sa niekde medzi životom a smrťou.

– Ale z jednej strany má pravdu,– uznal Lukáš.

– Hovno pravdu, a čo tá časť, keď ju fyzicky

a psychicky týral a ešte aj podvádza?! To má priradiť k humánnym alebo nehumánnym veciam?

Martin prevrátil oči.

Tváril som sa, že som to nevidel.

– Berieš to nejako príliš osobne. Správa sa k nej tak roky, nemala by si to riešiť ona?

– Snažím sa jej pomôcť,– už som si pripadal ako papagáj.

– Ale ona o pomoc očividne nestojí,– povedal Martin.

– Zameraj svoju pozornosť niekam inam, veď už večnosť si nemal žiadnu babu.

– Dávate mi rady, akoby som bol úplný chudák. Sám viem, čo chcem. Neuspokojím sa len tak s hocičím.

– Lenže Nina sa rozhodla pre niečo iné.

– Dobre, nechajte môj súkromný život na pokoji.

Už som sa riadne nasral.

Čašníčka mi práve doniesla pivo.

Aj som začínal ľutovať, že som neprišiel peši.

Vypil by som si a možno by som mal väčšiu odvalu na to, aby som pozval čašníčku, ktorá sa na mňa usmievala, na rande.

Lenže komu by to pomohlo?

2. kapitola

Nina sa mi vôbec neozvala, a tak som sa rozhodol, že to vezmem do svojich rúk a zavolám jej ja.

Ved' som sa pokojne mohol tváriť, že o ničom neviem a ďalej pripravovať papiere na rozvod.

Keď som jej telefonoval, práve bola v nemocnici.

Dokopy mi nepovedala nič.

Najprv sa mi ospravedlnila, že sa neozvala, lebo sa jej toho strašne veľa nakopilo.

Tak som sa jej opýtal, že čo vlastne ďalej.

Zatiaľ sa nechcela rozviesť, zrejme ani nevedela, čo chce.

Tak som sa naštvál a zložil jej telefón.

Všetci mali pravdu, ona o moju pomoc nestojí, nestojí ani o mňa.

Len ja si namýšľam, že to raz bude inak.

Ale nebude.

Z myšlienok ma vyrušilo rázne zaklopanie na dvere.